

forureningen. I denne situation kan en forurener komme til at betale for en mindre del af en anden forureners forurening.

Ligeledes kan myndigheden træffe afgørelse på baggrund af samtlige foreliggende oplysninger i sagen om, at en forurener kun har bidraget med en ubetydelig andel af forureningen. Er det tilfældet, kan påbud ikke rettes til denne forurener. Denne ubetydelige del af forureningen indgår i stedet i de øvrige forurenernes andele.

Hvis en forurener ikke kan gives påbud efter lovforslagets øvrige bestemmelser, f.eks. hvis et selskab er blevet opløst, vil denne del af forureningen være omfattet af bestemmelserne om den offentlige indsats, jf. kapitel 3. Dette indebærer, at denne del af forureningen ikke indgår i myndighedens beregning af forurenernes andele, og de andre forurenere vil ikke blive pålagt at oprydde denne del af forureningen.

Myndigheden forudsættes i påbudet nøje at redegøre for, hvilke andre forurenere der er udstedt påbud til, og indholdet heraf. Miljømyndigheden vil i påbudet skulle angive en fremgangsmåde med hensyn til en fælles efterkommelse af påbudene i tilfælde af, at der ikke kan opnås enighed herom mellem forurenere.

Gennemtvindingen helt eller delvist af et påbud efter stk. 1 vil således normalt forudsætte, at forurenere er enige om at følge den af miljømyndigheden påbudte fremgangsmåde.

Såfremt der ikke er enighed blandt forurenere, kan en eller flere af disse give meddelelse herom til miljømyndigheden. Da påbudet efter almindelige forvaltningsretlige regler skal varsles over for de implicerede forurenere, vil disse bl.a. have lejlighed til at udtale sig om fremgangsmåden i forbindelse med opfyldelsen af påbudet.

Såfremt forurenere ikke kan blive enige, foreslås det, at miljømyndigheden efter stk. 3 skal kunne meddele påbud vedrørende den samlede forurening til den, der har forårsaget den største del af forureningen.

Hvis miljømyndigheden har lagt til grund, at forurenere har ligelige andele i forureningen, kan påbud rettes til den forurener, der har rådighed over ejendommen, eller hvis ingen har det, til den, der sidst havde rådigheden.

Det bemærkes afslutningsvis, at bestemmelsen i stk. 3 ikke regulerer det indbyrdes forhold mellem forurenere. Dette må afklares efterfølgende efter almindelige erstatningsretlige regler.

Spørgsmål 51:

Hvad er retsstillingen, når en forening må anses fremkaldt af flere forurenere, hvis det ikke er muligt at bedømme hver enkelt bidrag, og ingen af forurenere har eller har haft rådighed over den forurenede ejendom – hvilket f.eks. kan være aktuelt for en boligejendom beliggende i et blandet bolig- og industrivarter?

Svar:

Indledningsvis kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål 50.

Såfremt det ikke er muligt at vurdere én eller flere af forurenernes andele af en forurening, og ingen af forurenere har eller har haft rådighed over ejendommen, og der opstår uenighed mellem forurenere om at følge den af miljømyndigheden påbudte fremgangsmåde, er der ikke i § 43 fastsat regler om, hvem af dem der skal kunne få påbud om at rydde op. I denne situation må miljømyndigheden iværksætte de nødvendige afværgeforanstaltninger og herefter ved regres søge at få udgifterne dækket af de ansvarlige forurenere.

Hvis flere forurenernes andele af forurening på en ejendommen med sikkerhed kan skilles ad, finder § 43 heller ikke anvendelse. I sådanne tilfælde finder de normale påbudsbestemmelser i forslaget kapitel 5 anvendelse.

Spørgsmål 52:

I bemærkningerne til § 45 anføres, at hvis en jordforurening både skyldes den tidligere og den nuværende driftsherre, har myndighederne valgfrihed mellem, om påbud skal meddeles til den tidligere eller den nuværende driftsherre. Af § 43 fremgår imidlertid, at myndighederne ikke har valgfrihed, hvis myndigheden mener, en jordforurening er forårsaget af flere forurenere. Det ønskes på denne baggrund oplyst, om § 45 skal forstås som en specialregel, der kun angår forvarslede påbud.

Svar:

Bestemmelsen i § 43 omhandler den situation, hvor en forurening kan henføres til flere forurenere. Bestemmelsen forudsætter, at der er grundlag for at antage, at en vis andel – om end en ikke helt præcist fastlagt andel af forureningen – kan henføres til hver enkelt af de implicerede forurenere. Hvis ovennævnte betingelse er opfyldt, kan myndighederne efter den foreslåede § 43